

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

En anden Talsmand.

Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand til at være hos eder evindeligt (Joh. 14, 16).
Den lille udvalgte Flok af Jesu Disciple, som han forberedte til at sende ud i Verden som Apostle, som Budbringere af Ordet om Frelse, havde vandret med Jesus omkring tre Aar, og nu begyndte han at tale til dem om, at han snart maatte forlade dem.

De var kommen til at se paa Jesus som en Talsmand. „Paraklet“ kalder vi det sommetider efter Ordet, som bruges i Grundsproget. Det oversættes med baade Trøstør og Talsmand og Advokat, og Tanken ledes hen paa det meget, som Jesus havde været for Disciple.

Han havde rigtig været dem en Talsmand, der havde baade trøstet dem, talt til dem om Faderen og Himmeriges Rige og talt deres Sag over for Faderen. Det synes, som Jesus vil lægge alt, hvad Disciplene føler, at han har været for dem, ind i Ordet Talsmand.

Det fremgaar tydeligt af, at han siger ikke blot en Talsmand, men „en anden Talsmand.“

Jesus skulde blive andet for dem og for alle andre, som troede, og som siden vilde komme til at tro paa ham; han skulde blive deres „Frelser og Forsører,“ men det var tilkommende. Her standser han ved det, som han hidtil havde været for dem — Talsmand.

Den Del af Jesu Virksomhed kunde de ikke heller undvære, og den Del af Jesu Virksomhed kan hans Disciple ned igennem Tiderne aldrig undvære.

Medens Jesu Forløser- og Forsørgelse blev fuldført ad en Gang og ikke skal fortsættes af en anden, saa vil han fortsætte sin Gerning som Talsmand til Dagens Ende. Det gør han dels i egen Person hos Faderen (1. Joh. 2, 1), men efter sin Bortgang fra Verden, vilde han sende „en anden Talsmand“ i sit Sted til sine Disciple i Verden.

Der er to Ting, vi særlig skal lægge Mærke til. Det ene er, at Jesus siger forud: „Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger!“ Kærlighed til Jesus og hans Befalinger er Forudsætningen for, at han vil tale til Faderen om at sende dem en anden Talsmand. — Det andet er, at den „anden Talsmand“ er „Sandheds Aand“, den Helligaand, og om den siger han, at Verden „ikke kan modtage den“, og det kan den ikke, „fordi den ser den ikke og kender den ikke.“

Verden vil altsaa som saadan aldrig kunne modtage den Helligaand. Det er kun Jesu Disciple, der kender den, og hos og i hvem den bliver.

Jesu daværende Disciple, og vi, som er hans Disciple i denne Tid, trænger til Guds Aand som Talsmand af en dobbelt Grund, først, som Paulus siger, for at han kan vidne med vor Aand, at vi er Guds Børn, tale til os om, at Guds Naade aldrig slipper op, ligesaa for at gaa i Forbøn for os, — dernæst for, at vi kan være Jesu Vidner i Verden, saa at Mennesker kan komme til Troen paa Jesus og selv blive modtagelige for Guds Aand.

Mærk, hvorledes Luther begynder sin Udlæggelse af Artiklen om den Helligaand: „Jeg tror, at jeg ikke af egen Fornuft eller Kraft kan tro paa Jesus Kristus, min Herre, eller komme til ham, men det er den Helligaands, som har kaldet mig ved Evangeliet.“

Opsamling fra Aarsmødet.

Af I. M. H.

„Samler de tiloversblevne Stykker sammen, for at intet skal gaa til Spilde.“ Joh. 6, 12.

Ridderkorset.

Som bekendt værdisjede Danmarks Konge vort Samfunds Formand Ridderkorset for nogle Aar siden. Det var smukt af Hans Majestæt.

Formanden bar Korset ved højtidelige Lejligheder, saaledes ved Aarsmøderne. Men da Krigen kom, forsvandt Korset fra Formandens Bryst. Jeg ved ikke af hvilken Grund. Maaske blev det lagt til Side, for at ingen skulde deraf fatte Mistanke om hans Patriotisme. I Krigstiden var Stemningen jo stærk mod det udenlandske.

Krigen endte, og Forholdene faldt tilbage i de vante Folder. Og i Aar paa Kirkedagen saa vi atter Ridderkorset funkke paa G. B. C.s Præstekjole.

Jeg lagde Mærke til dette, og Tanken løb videre ind paa et andet Omraade, hvorom jeg vil fortælle.

Vi, som stammer fra gamle Danmark, er som saadanne rundene af dansk Rod, har Udspring fra den danske Kirke og er dansk lutherske Kristne. Og hvad er det. Det er vort Ridderkors, vort Adelsmærke, at Tegn, som ikke skal fjernes men bæres og bevares.

Da baade „Kirkesamfundet“ og „Nordkirken“ blev dannet, var det for at forkynde og fremme dansk luthersk Kristendom, og da disse Samfund forenedes sig for snart 25 Aar siden, var den fælles Enhedsgrund og Foreningstanke:

En dansk evangelisk luthersk Kirke.

Det var Enhedsgrunden, og den er ikke forandret eller omlagt siden. Der er, saa vidt jeg ved, intet Systemskifte foregaaet eller vedtaget. Dansk luthersk Kristendom er vor Kirkes Adelsmærke. Og at denne vor Kristendomsopfattelse skulde ledsages, bæres og forplantes ved Guds Ords Forkyndelse paa Modersmaalet for vort Folk i Adspredelser har der steds været absolut Enhedighed om.

Men er der foregaaet nogen Forandring i dette Forhold? Ja nogen! Sprogskiftesagen er ved Krigen bleven sat i Forgrunden, og Kravet paa mere Engelsk i Kirke og Skole er forstærket. Sprogforholdet trænger paa; det lader sig ikke ignorere. Knuden maa løses, men hvordan? Ja, her er det, „Tampen brænder.“

Nogle vil overhugge den for med et Slag at blive færdige med den Sag. Roret maa lægges om over i det engelske, jo før jo hellere, hedder det. En af vore yngre Præster har udtalt: „Aa, hvor kedeligt med det danske; jeg glædes til, at om nogle faa Aar bliver vi helt færdige med det og fri for det.“ Han ønsker ikke at bære „Ridderkorset“. Hvormange Meningsfæller denne Præst har, ved jeg ikke; men muligvis er det ikke saa helt faa.

Andre er mere konservative. De erkender, at vi har Brug for Modersmaalet i vort kirkelige Arbejde noget længere; men ikke desto mindre lægger de ikke Skjul paa, at det engelske bør have Overtaget. Dansken vil de endnu ikke undvære; men det er — for at tale med Sangen om, den Tid i vort Fædreland, da man bød Modersmaalet „Trældom i hendes egen Borg“ — en „Bondepige, der kan sidde paa Tærskelen og gnave Ben“, som man kaster til hende; men den engelske Frøken skal have Plads paa Højsædet og med hende træder man i Dans; ja selv saadanne, som slet ikke evner det, ser man at valse med denne fine Dame. Man har forelsket sig i hende og vil gerne formæles med hende, kan man blot faa det behørlige „License“ udstedt.

Er det ikke Tilfældet?

Min Mening om at skifte Sprog under vor Kirkes nuværende Udvikling er uforbeholdt denne, at det betyder Ruin for vort Samfund. Det vil føre Op-løsning med sig og føre os i Armene paa et eller andet amerikansk Samfund. Vi er ude af Stand til at holde vor Skude i sejlbare Stand paa de engelske Pumper. Lægagen er for stor. Og det kan vist ogsaa blive et Spørgsmaal, om vi har nogen moralsk Ret til at bestaa som et særskilt amerikansk Samfund. Thi af saadanne er der virkelig nok allerede. Vil man ikke bære sit Adelsmærke og være dansk lutherske Kristne, da jo før man udmunder i et andet luthersk Samfund desto bedre.

Derimod har jeg den Tro ved Guds Barmhjertighed, at vil vi bevare vort Adelsmærke, vor dansk lutherske Kristendom, saa har Herren fremdeles en rig og velsignet Mission for den forenede Kirke. Lad Modersmaalet være „Hovedsagnet“ i vort kirkelige Arbejde, og vi skal — om Guds Aand faar Lov til at aandre paa os og udgyde Guds Kærlighed i vore Hjerter — fremdeles se det Glædessyn, at de øde Haver blomstrer som en Rosengård. Luther siger: „Modersmaalet er den Balg, hvori Guds Ords Sværd er stukket. Aa, lad os ikke vælge en anden Skede til dette skarpe Sværd; vi kan derved sløve dets Sværd, saa det ikke længere bider. Men lad os drage det og svinge det med Lyst, saa det lyner. Og saa med Hensyn til at forkynde Guds Ord paa Modersmaalet trænger vi til at gaa i Skole hos Kampen fra Wittenberg.

Og lad Engelsk blive Anneksagnet. Det vil sandelig ikke sige, at det skal forsvindes. En trofast Sognepræst vil ikke forsømme sit Anneks. Lad vore unge faa saa god og grundig en Uddannelse i det amerikanske Sprog, at de med Dygtighed og Ynde kan behandle det i Kirke, Skole og hele Livet. Det er paa-trængende nødvendigt.

„Følg ej med Strømmen, men følg med Tiden, om du vil holde dig ung i Striden; om Strømmen ta'r dig, da vil den slugte dig, og Tiden for dig, kan den ej bruge dig.“ Sprogskiftet er en Strøm, der har revet mange med sig og opslugt dem; vogt dig for den. Men lad os følge med Tiden i god Forstand ogsaa paa dette Omraade, saa den yngre Slægt lærer at løfte og benytte sin Adel og Arv ogsaa med Hensyn til Brugen af „The Queen's English“. Men kan det ikke lade sig gøre, selv om de har Ridderkorset fæstet paa deres Bringer? Utvivlsomt!

Maa jeg bruge et Billide! Et af Guds store Undere i Skaberværket er „Havfloderne“, Oceanernes Strømme. Tænk paa Golfstrømmen. Den opgives at være 70 Mil (eng.) bred, 3,000 Fod dyb og at have mere Vand end 1000 Mississippier. Strømmen har en stærk Varmegrad, og som bekendt er det den, der bringer Frugtbarhed og Liv til Nord-Europa. Beskyllede den ikke dets Kyster, vilde England og Skandinavien være en øde Ismark. Strømmen har Kraft, fordi den holder sammen og binder sammen i sit Løb. Men om den nu blandede sig med hele Atlanten! Ja, da vilde dens Virkning være bragt til Ende.

Ligervis tror jeg, at vi som Kirkesamfund vil tabe vor Varme og vor Livskraft, dersom vi lader os anglisere og blande med andre Samfund. Men vil vi holde os sammen som dansk lutherske Kristne om Kristus i Naademidlerne og holde fast ved Guds Ords Forkyndelse i Modersmaalet som Nr. eet, da tror jeg, vi har en god Fremtid, da skal vi ved Guds Naade vedblive at være en varm, frisk, levende Strøm, der kan bringe Foraar i Hjerterne og Menighedslivet blandt vort Folk i Amerika, Australien og andre Steder.

Men er der nogen dansk luthersk Kristendom for os at holde fast paa? Ja, tilvisse!

„I er Profeternes Børn!“ sagde Apostelen Peter til sit Folk (Ap. G. 3, 25). Det var de; men det er de ikke ene om. Vi, den ny Pagts Medlemmer, er ogsaa Israels Profeters Børn og Arvtagere til deres Gerning, Ord og Skatte; men vi er ogsaa den danske Kirkes. Gud har ogsaa givet den Profeter (selv om ingen vil stille dem saa højt som Israels). Den danske Menighed har haft sine Digterprofeter, der sandelig kan maale sig med de bedste Verden om; den har haft sine Prædikantprofeter, som, om de ikke havde tilhørt et lille Folk og profeteret i et overset Sprog, vilde have haft Ry over hele Jorden. Det samme kan paa-taas paa Dogmatikkens, Etik-kens, Pædagogikkens, Missionens Omraade og paa andre Felter. Og hvad Gud har givet den danske Menighed gennem disse sine Profeter er sandelig en Skat, som ogsaa vi har Arv og Del i, og som vi maa agtre tro med.

Paa vort sidste Aarsmøde i Kenmare, N. D., sagde vor Formand i sin Ordinationstale: „Al Fremgang og Velsignelse, den for Kirke har haft og været til, er kommen til os fra Guds Ord.“ Dette maatte og vil jeg sanded; men maa tilføje som en Kendsgerning: Guds Ord, brugt og forkyndt paa Modersmaalet.

Til sidst følgende: min gamle Ven og Medarbejder fra de yngre Aar, Pastor C. M. Olsen, Kredsformand for Wisconsin Kreds, har i Slutningen af sin Indberetning i Aarsberetningen for i Aar en Udtalelse, hvori han siger, at der har været kæ-vlet i vore Blade angaaende Sprogspørgsmaalet. Man maa undre sig over, at Past. O. vil lade sin Indberetning blive Forum for en sådan Kendelse. Hvorfor ikke møde paa Arenaen: vore Blade, som han udpeger! De andre Blade kan nok fejle for deres egen Dør; men for Kirke-bladets Vedkommende maa jeg sige: der har ikke været holdt „Kævl“ i det. Sprogspørgsmaalet har næppe været behandlet der, endnu mindre har der været „kævlet“ om det.

Og naar jeg her har faaet Anledning til at udtale mig derom, da være det vitteligt, at det har ikke været for at „holde Kævl“. Jeg har stræbt efter at skrive „sande og betænksomme Ord“ om et Forhold, der staar for mig som en stor Sag, en Livs og Døds-sag for vort Kirkesamfund.

Pastor O. fremsætter samme Sted den Formening, at Sprogspørgsmaalet løses ikke ved et „Eent-eller“, men ved et „Baade-og“. Det er der noget i. Dog vil jeg ikke undlade at gøre opmærksom paa, at dette „Baade-og“ er en fordringsfuld og anmassende Herre, der gerne vil brede sig over mere, end der tilhører ham. Pas paa, at han ikke kommer til at spille „Gøgeungens“ Rolle. Han har Tendens til at ville sparke de svagere ud af Reden.

For at nævne et Eksempel. Tænk paa vort Ungdomsblad „Our Lutheran Youth“. Det skulde redigeres efter „Baade-og-Princippet“ halvt dansk, halvt engelsk. De to skulde dele broderligt. Hvad førte det til? I Aarsberetningen for i Aar læses: „Det vedtoges, at „Our Lutheran Youth“ fra Nytaar 1921 udgives udelukkende i det engelske „Sprog.“

Gud hjælpe os til at være vaagne og blive ædrue, før det bliver forsent! Her staar sandelig store Værdier paa Spil.

Vil man bære Ridderkorset eller svare: „Et Kors det var det haarde, trange“ —?

Fra Kredsområdet i Sidney, Mont.

I Dagene 24. — 27. Juni afholdt North Dakota Kreds sit delegerede Kreds-møde i Sidney,

Montana. Det blev besluttet ved forrige Kreds-møde at afholde dette Møde i Sommertiden istedet for om Efteraaret. Grunden til denne Forandring var at gøre det mulig for flere at deltage i vore Kreds-møder. Vort Folk heroppe i Nord har i Almindelighed ikke saa travlt midt i Sommertiden som om Efteraaret, og Vejforholdene i det sene Efteraar har ofte hindret den Tilslutning som ønskelig er til vore Kreds-møder.

Med dette for Øje, at der denne Gang vilde blive en større Deltagelse end sædvanlig, havde Pella Menighed i Sidney forberedt sig paa at tage imod mange tilrejsende Gæster. Byen overlod os venligst Sidney High School Auditorium til Mødelokale, da vor egen Kirke ikke kan rumme saa mange. Og for at gøre det lettere og hurtigere med Bespisningen lejede vi en af Byens største Restaurationslokaler. Det glæder os allermost at vore Forventninger og Forberedelser til et stort Kreds-møde blev ikke skuffet.

Onsdag Aften begyndte Automobileerne at ankomme. Mange havde kørt op imod 150—200 Mil og Indtegningskomiteen fik travlt med at anbringe de trættede Gæster i deres Logis.

Torsdag Formiddag samledes vi til Aabningsgudstjeneste i Pella Kirke hvor Pastor L. H. Kjeller prædikede ud fra Teksten Mt. 14, 14 fl. om Jesu Kærligheds Medynk med og Omsorg for den store Skare der samledes om ham. Efter Prædikenen erklærede Kredsformanden Past. E. R. Andersen Kreds-mødet for aabnet og bød de tilrejsende Præster, Delegater og Venner Velkommen.

Om Eftermiddagen samledes vi i Skolens Auditorium, hvor vort Samfunds Formand, Pastor G. B. Christiansen, som vi havde den Glæde at have iblandt os, aabnede Mødet med en kort Andagt. Derefter holdt Byens Mayor en kort Tale og bød Kreds-mødets Deltagere hjertelig Velkommen til Sidney.

Efter dette oplystes det, at der var 7 Præster og 10 Delegater tilstede. Der valgtes to Komiteer som kom til at bestaa af følgende:

Kom. Nr. 1. Præsterne A. Hofgaard, L. H. Kjeller og Delegat Peter Skum.

Kom. Nr. 2. Præsterne H. P. A. Andersen, J. Knudsen og Missionær L. Petersen.

Formanden oplæste sin Indberetning fra Kredsen og Ungdomsforbundet. Pastor J. Knudsen fra Brorson Højskole og Pastor A. Hofgaard fra N. Dak. Kreds' Hedningemissionsforening. Tillige aflagde Missionærerne L. Petersen og A. Petersen Rapport om deres Virksomhed i Aarets Løb.

Efter Aflysning af Salmen: „Guds Ord det er vort Arvedødt“, talte Pastor Damskov over Emnet: „Vor Kredsmission“, særlig i Henhold til den nye Virksomhed i Winnipeg, Can., som begyndtes af Pastor Damskov sidste Efteraar.

Man fik ikke blot Forstaaelse af at det er et stort og anstrengende Arbejde for Pastor Damskov og Hustru i en saa stor By som Winnipeg, hvor vore Landsmænd er spredte over hele Byen, men tillige at der er en lovende Fremtid for Arbejdet.

Der er en god lille Flok, som stadig samles til Gudstjenester og Møder, og yder velvilligt til Arbejdet. Siden Krigen er Immigrationen fra Danmark til Canada forøget betydeligt, da Indvandringslovene ikke er saa skærpede i Canada som i U.S. Og de fleste Indvandrere kommer til Winnipeg enten for at blive eller rejse længere vest paa. Men det er ikke blot fra Danmark at vore Landsmænd rejser til Canada, ogsaa fra U. S. kommer der stadig mange. Og det er en stor Gerning at opsøge dem, sætte sig i Forbindelse med dem og samle dem om Guds Ord. Men skal der gøres noget virkeligt

for at samle vort Folk i Winnipeg og som skal lette lidt af Vanskelighederne i Arbejdet, da er det af den allerstørste Betydning, at Menigheden deroppe snarest muligt faar sin egen Kirke. Hidtil har de lejet en svensk luthersk Kirke til deres Gudstjenester, men dette begrænser dem til kun at have Gudstjeneste Søndag Efterm. Det er en Ulempe særlig i Sommertiden, hvor saa mange ønsker at tilbringe Søndag Eftermiddagen i den friske Luft i Byens Parker. Flere opmuntrede Eksempler fra Arbejdets Gang gav Indtryk af at der er gode Udsigter for Gerningen i Winnipeg og ansporede til forøget Interesse for denne vel-sigtede Virksomhed, som Herren har lagt hen til vor Kreds.

Torsdag Aften talte Pastor G. B. Christiansen over Emnet: Det rette Missionsind. Missionsind-det blev belyst udfra forskellige bibelske Personer og fra Missionshistorien, men især fra Mesteren selv, vor Herre Jesus Kristus hvis Sindelag viste sig i Medlidenhed og Medynk med Folkets Nød. Det vil sent glemmes hvad vor kære Formand den Aften fik Naade til at fremføre.

Fredag Formiddag blev Kredsens Emne: „Bynnen“ indledet af Missionær L. Petersen. En god Indledning, der paaføltes af en god Drøftelse.

Fredag Eftermiddag. Forretningsmøde, der begyndte med Valg af Kredsstyrelse. Styrelsen som bestod af Præsterne E. R. Andersen, Formand, Anton Hansen, Sekretær, og Missionær L. Petersen, Kasserer, genvalgtes. Dernæst Valg af Direktionsmedlemmer til Brorson Højskole. Følgende nye Medlemmer valgtes: Pastor F. Petersen Taler, Flaxton; P. Christensen, Bethania Menighed ved Kenmare, og Laurits Nielsen, Bethlehems Menighed ved Bowbells.

Pastor L. H. Kjeller genvalgtes til at forestaa Indsamlingen til Kredsmissionen i Kredsen Menighed.

Derefter rapporterede Komitee Nr. 1. Blandt andet vedtoges følgende:

At Kredsstyrelsen sørger for at Missionspladserne ved Goodlands, Can., og Westhope, N. Dak., bliver betjent, samt at Kredsen yder \$400 til dette Arbejde. Ligeledes, at Kredsen pder Pastor F. Petersen Taler for det første Aar hvad der maatte mangle i de \$300 som er lovet fra Redvers, Can.

Kreds-mødet anser det for betimeligt, at Menigheden i Winnipeg, Can., faar sin egen Kirke snarest muligt, derfor tilskyndes Menigheden deroppe til at købe en Byggegrund for en Kirke paa et passende Sted. Desuden vedtoges det at Kredsstyrelsen i Samraad med Pastor N. Damskov og Samfundets Formand Pastor G. B. Christiansen gennem Samfundets Blade henvender sig til Den forenede danske ev.-luth. Kirkes Menigheder med Bøn om at yde Menigheden den nødvendige Hjælp til at købe Byggegrund og til at opføre en Kirke.

Ligeledes besluttedes det at Kredsstyrelsen i Samraad med Samfundets Kirkeraad undersøge Forholdene i Dillon, Mont., og om de ser det betimeligt, da at ansætte en Missionspræst derude.

Fredag Aften holdt Pastor A. Hofgaard et Missionsforedrag udfra Mt. 9, 37, 38 om den store Høstmark, den store Nød og det store Kald til Arbejdere.

Lørdag Formiddag begyndtes med Andagt ved Pastor J. Knudsen. Derefter genoptoges Forretningsmødet. Komitee Nr. 2 rapporterede. Følgende vedtoges: Kreds-mødet udtaler sin Tak for Arbejdet, der i Aaret er øvet af Pastor J. Knudsen baade ved Rejser og Undervisning for og i Brorson Højskole.

Det vedtoges at aabne Skolen i 3 Maaneder næste Vinter.

Da Pastor Knudsen har opsagt sin Gerning i Trinitatis Menighed og flytter bort fra Kredsen, overlades det til Kredssty-